

Časné ráno. Duben vstupuje pootevřeným oknem a přináší zlatý sluneční pruh na okraj stolu, šum prvních aut, bílé chmýří topolů v takovém množství, jako by někdo rozpáral obrovskou peřinu, rozrušený, že zase nemůže usnout. Stejný den jako kdysi, jako před osmdesáti, třicet lety, jako před dvěma dny a jako za dva dny. Víme to každý den, od rána, a zapomínáme, protože s tou myšlenkou se nedá žít, museli bychom každý den umírat.

Jakub dokáže usnout kdekoliv, za všech okolností. Položí hlavu na polštář a usne. Naplní břicho obědem, svalí se do křesla a usne. Manželka do něj v noci šťouchá loktem s otázkou, jestli spí. On nespí a chtěla by si povídat, nejlepší rozhovory jsou takové, kdy aspoň jeden člověk z těch, kteří by si mohli povídat, nespí, ale Jakub spí, mumlá si něco ze spánku a jeho žena si musí povídat sama se sebou nebo s jeho mumláním. Je to až směšné; ona se ptá: miluješ mě? On odfrkne: ehm. A co bys chtěl k narozeninám? Hmhmm. Dalekohled? Mhmh. Dalekohled ne? Ihm. Tak co bys chtěl dostat? Hmhmm. Motorku? Mhmh! Jakub se rozčiluje ve spánku, že manželka nedokáže pochopit

něco tak jednoduchého, a ona se směje se svým polštářem. Něco člověk musí dělat, když neumí usnout.

Jakub to umí a usíná, ale budí se velmi brzy, přestože to není nutné, nemusí, je neděle a nikdo by neměl tak brzo vstávat. Pokud však už někdo vstane, musí nakrmit kočku. Jakub to ví, i kočka to ví, už sedí u misky a protahuje rozechvělý ocas. Jakub jí vymění vodu, nasype žrádlo, najde plechovku s lidskou kávou, ale pořád to není ono, pořád má pocit, že ho neděle vzbudila zbytečně a předčasně, protože něco je potřeba a na něco je příliš pozdě.

Kočka už dojedla a až do druhé snídaně může zase spát. Jakub by taky mohl, kdyby se na všechno vykašlal. Z tvorů, kteří chodí po světě, se jenom kočka stoprocentně hodí pro život ve společnosti, kočka kašle na všechno. Lidé se pro život s lidmi úplně nehodí. Jakub se taky nehodí, neumí se na všechno vykašlat, jde do koupelny, vyčistí si zuby a rychle se oholí, popaměti, jako by jel po své tváři známou trasou domov–obchod nebo škola–domov.

Prohlíží se v zrcadle bez zvláštního odporu, ale také bez potěšení. Čtyřicítka se těžko vysvětluje.

V pokoji na židli visí světlá košile; Jakubova žena už v sobotu věděla, že se jí v neděli nebude chtít žehlit a vyžehlená košile se hodí. Ženy jsou takové bystré, rozumí času. Vyžehlená košile znamená, že k nám přijdou na oběd tchán s tchyní nebo my půjdeme na oběd k nim, pomyslí si Jakub, ale už ví, že k tomu obědu